

Ako ovca medzi vlkami.

Toto prirovnanie je veľmi známe po celom svete a je použité v mnohých podobách v rôznych bájkach a príbehoch ako napríklad: Vlk bol pri potoku a pil z neho vodu a nie ďaleko od neho po toku potoka pilo vodu i maličké jahňa. „Kalíš mi vodu!“ – kričal na jahňa vlk. „Nemôžem ti kalíš vodu, veď som pod tebou po prúde vody...“ „Tak to bola tvoja mama, čo mi kalíš vodu.“ Inými slovami povedané: silnejší chce mať vždy pravdu. Toto sa volá právo päste, a je zdá sa v nekultúrnych zemiach silnejšie než písané právo. Evanjeliové prirovnanie teda predpovedá, že Ježišovi učeníci budú mať čo robiť voči tým, ktorí budú od nich silnejší a budú chcieť mať vždy pravdu.

Táto sila, ktorá predstavuje vlka je rôzneho druhu. V každom prípade je obrátená proti tým, ktorí hlásajú Božiu pravdu. Na prvom mieste nám príde na um politická moc. Poznáme ju z dejín nášho národa i z moderných dejín sveta: moc politická, štátna, policajná. Kresťania sa s touto mocou stretli už na počiatku, keď stáli zoči voči farizejom a zákonníkom, nositeľom moci v Židovskom národe. Keď sa potom kresťanstvo začalo šíriť vo svete „vlk moci“ sa stal ešte silnejším. Bola to najmä Rímska ríša, v ktorej sa k moci politickej a právnej pripojila aj moc kultúry. Postavenie apoštolov a ich nástupcov bolo niečo také ako keby dnes prišiel nejaký neznámy a nevyučeny rybár z Galiley do parlamentu OSN, alebo do nejakého štátneho parlamentu s plánom na nové usporiadanie sveta. Musel by byť rád, že sa mu nielen nevysmejú, ale že sa to zaobide bez trestu. Podobne to bolo v Rímskej ríši a antickej kultúre, keď tam prišli prví hlásatelia kresťanského náboženstva. Vtedajší filozofi predstavovali ľuďom pohanských bohov v dokonalej podobe ako ideály dobra, pravdy a krásy. A títo rybári hovoria, že Ježiš Kristus je Boží Syn, má ľudské telo a zomrie na kríži. Zdalo sa im to nemysliteľné, hoci myšlienka vzkriesenia z mŕtvych ich prekvapila. Zdalo sa im to však všetko smiešne. Stalo sa ale zrazu niečo nečakané: kresťanské náboženstvo zvíťazilo ako chlapec Dávid nad Goliášom. Rímska ríša sa stala kresťanskou a stala sa nositeľkou kresťanstva do celého vtedajšieho sveta. Ovečka teda zvíťazila nad vlkom. Ale objavil sa nový vlk, nová sila. Sila rozumu a z nej prameniace sebedovomie sebestačného rozumu. Počas Francúzskej revolúcie priviedli rozum na úroveň božstva, keď vyhlásili, že rozum je náš boh. Kresťanstvo s Božou pravdou sa zdalo byť slabé ale i toto obdobie prešlo. Keď postínali hlavy kresťanským intelektuálom i sebe samým, človek sa znovu vracia k Bohu. Cíti totiž svoju bezmocnosť. Nedá sa všetko

pochopiť, všetko vysvetliť a všetkému rozumieť. Veľa vecí nie je v moci človeka a tak je lepšie odovzdať sa do rúk dobrého Boha, než do rúk chladného a neistého rozumu. A tak aj tu z víťazila ovečka nad vlkom. Nemusíme sledovať celé dejiny cirkvi, aby sme videli, že v konflikte medzi ovečkou a vlkom, ovečka zvíťazila nad vlkom. Prečo ale Pán Boh dovolí tento zápas s jasným koncom? Preto, aby sme sa poučili, že keď stojí za nami Boh a žijeme Božiu pravdu, vždy zvíťazíme nad klamstvom i nad každou nepravosťou a posledné slovo bude patriť jedine Bohu. Ale treba vytrvať do konca, lebo sú mnohí, ktorí sa poddávajú, myslia si, že je zbytočné klásť odpor a prispôsobia sa sile sveta, sile väčšiny, alebo moci, teda inými slovami povedané „dajú sa zožrať vlkom.“ Preto sa dnes mnohí pýtajú, či sa oplatí byť kresťanom, držať sa Boha a ísť neraz proti prúdu, proti väčšine. Odpoveď je jasná z toho čo sme už povedali. Ale je tu i jedna veľmi dôležitá vec. Boh nás chce naučiť tomu, že samy od seba tento boj s vlkom nezládneme. My budeme vždy ovečkou, ale to prečo budeme silný, bude z toho vychádzať, že Boh bude s nami. V tomto duchu teraz ľahko pochopíme jedného veľmi nebezpečného vlka, ktorí spí i v našom vnútri a môže sa kedykoľvek zobudiť a to je falošná sebestačnosť. Falošný pocit sebestačnosti, nezávislosti a spoliehania sa na seba je veľmi nebezpečný. Aj v ekonomickom podnikaní ho poznáme. Ten kto nemá zábezpeky, poistenia, kto sa spolieha iba na seba, a koná „na vlastnú päsť“, obyčajne končí bankrotom. V duchovnom živote to zasa končí zradou ideálov dobra. Keď sa svätý Peter oduševňoval a presviedčal, že on nezradí Ježiša, bolo to spoliehanie sa na seba, ktoré končilo trojnásobným zapretím. Človek má v sebe tento nebezpečný sklon, driemajúceho vlka, ktorý sa kedykoľvek môže zobudiť. Zobúdzá ho naša pýcha. Túžba po nezávislosti a prílišnej samostatnosti. Z dejín národov i z dejín vlastnej duše môžeme vyčítať mnoho takýchto príbehov, keď veľa dobrých plánov, túžob, predsavzatí i začatých dobrých diel skrachovalo, lebo človek sa začal spoliehať na seba. Môžeme byť radi ak sa rozčarovanie zo seba objaví včas a my si uvedomíme i precitneme, že bez Boha nezmôžeme boj proti vlkovi. Sme ovcou medzi mnohými vlkami a to, čo nám zabezpečí víťazstvo je jednota s pastierom. Skrze Krista, s Kristom a v Kristovi nad všetkým zvíťazíme a všetko dokážeme. S ním teda začínajme každé dobré dielo, s ním i pokračujme, napriek ťažkostiam, výsmechu a odporu a spolu s ním i dokončime dobré dielo do konca. Jednota s pastierom s Ježišom Kristom nám dá silu zvíťaziť a bude platiť to, čo už mnohokrát, že ovečka zvíťazila nad vlkom. Mária Orbán

Svätí anjeli strážcovia

Súkromná úcta anjela strážcu je známa už od 9. storočia. Liturgická úcta anjelov strážcov sa spájala so sviatkom sv. Michala archanjela. Ich samostatný sviatok vznikol v Španielsku v 15. storočí. Potvrdil ho pápež Lev X. roku 1518. Pápež Pavol V. ho v roku 1608 dovolil sláviť v krajinách habsburskej koruny. Klement X. ho v roku 1670 rozšíril na celú Cirkev a ustanovil ho na deň 2. októbra.

Ešte sa nepoznáte?

Anjeli sú Bohom stvorené duchovné bytosti, ktoré majú rozum a slobodnú vôľu. Z Božieho slova sa dozvedáme o anjeloch Agary, Lóta, Tobiáša, Eliáša, Judity, sv. Petra... Najlepšie pochopíme úlohu anjela strážcu zo života sv. Jozefa:

- „Po odchode mudrcov sa Jozefovi vo sne zjavil Pánov anjel a povedal: ‚Vstaň, vezmi so sebou dieťa i jeho matku, ujdí do Egypta a zostaň tam, kým ti nedám vedieť. Lebo Herodes bude hľadať dieťa, aby ho zmránil.‘“ (Mt 2, 13)
- „Po Herodesovej smrti sa Pánov anjel zjavil vo sne Jozefovi v Egypte a povedal mu: ‚Vstaň, vezmi so sebou dieťa i jeho matku a choď do izraelskej krajiny. Tí, čo striehli na život dieťaťa, už zomreli.‘“ (Mt 2, 19-20)

Boh nás stvoril jedného pre druhého

Dievčatko vstúpilo do miestnosti, na ktorej dverách bol nápis: Zhotovujeme kľúče. Dievčatko sa spýtalo: „Vy zhotovujete kľúče?“ A po kladnej odpovedi pokračovalo: „Prosím, urobte mi kľúčik k šťastiu.“ „Veľmi rád,“ povedal starší pán a dodal: „Ale musíš mi priniesť vzorku.“ Dievčinka sa zamyslela, pozdravila a odišla. Pre kľúč k šťastiu treba vypracovať vzorkovnicu. Každý vidí svoje šťastie v niečom inom.

Podľa akých kritérií môžeme deliť ľudí? Prvú skupinu tvoria tí, ktorí vidia iba seba, o iných nedokážu povedať nič dobré. Voči sebe tak u mnohých vzbudzujú nenávisť. Pre druhú skupinu ľudí sú všetci nič, nula, vzduch. Nijaká núdza okolia pre nich nejestvuje. Pri stretnutí ich mnohí ľudia ľutujú. Treťou skupinou sú tí, o ktorých sa hovorí ako o človeku s veľkým „Č“. Vedia si nájsť čas pre druhých, venovať im pozornosť, nečakajú vždy a za všetko „ďakujem“. Sú vyhladávaní a cítíme sa pri nich dobre.

Aj mnohým kresťanom robí ťažkosti všimnúť si vo svojom okolí biednych a pomôcť im, nevidieť a nepočuť núdzu okolo seba. Skôr si všimnú, že niekto niečo má a darí sa mu. Iným sa kapitál zväčšuje a dostávajú sa v spoločnosti vyššie, peniaze im otvárajú dvere k úradom, kariére, vzdelaniu... Uzatvárajú sa do spoločnosti seberovných, kde sa začína rodiť moc, ktorá diktuje, potláča, nerešpektuje. Navzájom sa oslepia a nevidia, že sa ženú do záhuby, podporujú sa vo vedomí, že peniaze im vystačia na všetko. Na týchto ľudí nesprávne hladíme so závisťou, že sa im darí, že si môžu dovoliť všetko to, o čom my iba snívame.

Aj keď o to títo ľudia neprosia, pomáhajme im poznať hodnotu duše. Svet potrebuje nielen hlas kresťanov, aby upozorňoval na potrebu lásky, štedrosti, času na Boha. On nás stvoril, aby sme zachraňovali rodiny, ktorým nič hmotné nechýba, a predsa sa rúcajú. Bohatstvo a peniaze často vedú k tomu, že človek stráca úctu, česť, dobré meno. Zabraňujme špiniť, čo má byť sväté.

Láska k blíznym dáva meno tým, ktorí nežijú iba pre seba. Lazármi tohto storočia sú aj nezamestnaní, vydedenci, utečenci, emigranti, starí, chorí... Častejšie nakloňme svoje srdce voči druhým, všimajme si, ako sa správajú naše dlane, čo hovoria ústa, ako zaobchádzame s ľuďmi...

Lubomír Stanček

Liturgický kalendár

1.X. pondelok	sv.Terézia z Lisieux, panna a učiteľka Cirkvi
2.X. utorok	sv.Anjeli strážcovia
3.X. streda	sv.Maximián, sv.Dionýz Aeropagita
4.X. štvrtok	sv.František Assiský
5.X. piatok	sv.Mária Faustína, panna – prvý piatok
6.X. sobota	sv.Bruno, kňaz, sv.Viera, mučenica

Ján Pavol II. O ruženci

„Tajomstvá ruženca možno právom prirovnať k oknám, ktorými môžeme nahliadnuť do Božieho sveta. A len z tohto svetla, z príkladu, ktorý nám zanechal Ježiš Kristus, sa môžeme naučiť byť silnými v ťažkostiach, trpezlivými v protivenstvách, istými v pokušeniach.“

„Ruženec je každodenným stretnutím, na ktorom nikdy nechýbam ani ja, ani Panna Mária. Ak chcete byť na pár chvíľ blízki pápežovmu srdcu, navrhujem vám čas ruženca, v ktorom vás všetkých pripomínam Panne Márii a budem vám vďačný, ak aj vy jej pripomeniete mňa takým istým spôsobom.“

„Pre človeka dneška je modlitba ruženca veľkou pomocou. Prináša pokoj a sústredenosť. Náš život vovádza do Božích tajomstiev a Boha prináša do nášho života.“

Úmysly Apoštolátu modlitby Október 2007

Všeobecný: Aby kresťania, ktorí žijú v postavení menšiny, mali silu a odvahu žiť svoju vieru a vytrvalo vydávať o nej svedectvo

Misijný: Aby sa slávením Svetového misijného dňa prispelo k podnieteniu čoraz väčšieho misijného uvedomenia všetkých pokrstených

Úmysel KBS: Aby sme si zamilovali modlitbu posvätného ruženca, prostredníctvom ktorej nám Panna Mária veľa pomáha.

Spovedanie pred prvým piatkom

Utorok od 16:00 Streda od 17:00

Piatok od 16:00

Sväté omše v 26. týždni cezročného obdobia

2.X. utorok

18.00 + Štefan Lošonský a manžel.

3.X. streda

18.00 + Jozef Horváth a manžel. Anna

5.X. piatok prvý piatok

18.00 + František Lančarič a manžel. Bernardína

6.X. sobota

18.00 + Leopold Kulifaj, manžel. a zať Ján

Upratovanie kostola č.d. 76 - 100

7. X. 27. nedeľa v cezročnom období

8.00 + František Gašparovič, rodičia a zať Michal

9.15 + Anna Stankovičová

Ak prijmeš Boha do svojho srdca, budeš tam mať Host'a, ktorý ťa nenechá na pokoji.

Paul Claudel

POSLANIE

Už sme si zrejme zvykli na to, že na konci svätej omše zaznejú slová: „Id'te v mene Božom.“ Možno nám však nenapadlo, že práve týmito slovami Pán rozoslal svojich učeníkov. Neznamená to teda, že je koniec bohoslužby a máme sa vrátiť do svojich domovov, ale že v sile Božieho slova a Eucharistie máme vyjsť do sveta šíriť evanjelium, a to slovom i životom.

„Ak prijmeš Boha do svojho srdca, budeš tam mať Host'a, ktorý ťa nenechá na pokoji.“ Takto vyjadril známy básnik podstatnú skutočnosť kresťanstva, jeho misijný rozmer. Ved' Pán sám je tým najväčším „poslaným“ od Otca (porov. Hebr 3,1). On poslal a stále posielal svojich učeníkov do celého sveta zvestovať evanjelium o spáse (porov. Mt 28,19; Jn 20,21).

Šírenie evanjelia sa donedávna chápalo ako záležitosť „odborníkov“ z radov kňazov a rehoľníkov. Posledný koncil však vyslovil staronovú pravdu, že evanjelizácia je prirodzeným dôsledkom skutočného stretnutia s Kristom: „... lebo my nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli.“ (Sk 4,20) A práve z Eucharistie čerpáme silu na splnenie svojho poslania.

Mohli by sme dlho diskutovať o tom, ako je vhodné či nevhodné hovoriť v dnešnej ateistickej spoločnosti otvorene o Kristovi a jeho evanjeliu, alebo ako rozpoznať, akým spôsobom konkrétne máme slúžiť. Podstatné však je, aby sme vôbec prijali, že sa nás nejaký apoštolát a služba týka, a aby sme sa nechali Kristom poslať tam, kde nás chce mať. Väčšinou nepôjde o misie v exotických krajinách. Mali by sme však z kostola vychádzať s túžbou, aby všetko, čo tvorí náš každodenný život, všetko akoby od Boha vzdialené a jemu cudzie, čiže „profánne“ uprostred našich dedín a miest bolo posvätené tým jediným Svätým, ktorý prebýva v našich srdciach. Chodíme medzi ľuďmi nepozorovaní, máme s ostatnými účasť na ich údele, no s tým rozdielom, že v sebe nesieme toho, ktorý má moc zachrániť a premeniť celý svet.

Azda každý, kto si pamätá na prvé detské modlitbičky, sa zaoberal svetom anjelov. Obrázok s anjelom strážcom nad nebezpečnou roklinou býval zvyčajnou výbavou detských izieb a modlitba k anjelovi strážcovi dodnes nechýba ani v jednom detskom repertoári modlitieb. Je asi pravda, ako uvažuje Dr. Pavol Strauss, že „plnosť človeka je v jeho detskej fantázii“. Keď sa postupne rozbijú a vyprchajú exotické krajiny snov, skončia sa neprekonateľné výlety do nepredstaviteľných možností, človek dorastie do scvrknutých rozmerov dospelosti. To je jeden z dôvodov, prečo si dospelý kresťan na tieto rozumné duchovné Božie bytosti spomenie zriedka, azda len v nebezpečenstve.

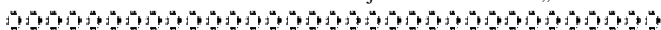
Avšak je zvláštne, že mnohí, ktorí s nadprirodzenom nechcú mať nič spoločné, sa zaujímajú o tajuplné postavy vznášajúce sa medzi zemou a nebom. Kým sa zdá, že súčasnému pretechnizovanému svetu, kde si vieme všetko racionálne zdôvodniť, je Boh vzdialený, on sa k nám posúva bližšie cez svojich poslov - anjelov. Akoby bolo priáním dnešného človeka prekročiť poznaný svet a uzrieť svetlo nového, presvedčiť sa, že existuje ešte niečo iné ako to, čo produkujeme a konzumujeme.

Nech je to už akokoľvek, svet anjelov nie je iba pre deti a romantikov. Anjeli sú súčasťou dejín spásy a o ich existencii, ako tvrdí sv. Gregor Veľký, hovorí každá stránka Svätého písma. Od počatia, až po nanebovstúpenie život vteleného Slova, obklopuje služba anjelov. Budú účastní aj pri druhom Kristovom príchode a budú mu slúžiť i pri poslednom súde. Život človeka od narodenia až po smrť obklopuje ochrana a príhovor anjelov. Cirkev verí slovami sv. Bazila Veľkého:

„Každý veriaci má pri sebe anjela akoby ochrancu a pastiera, ktorý ho vedie životom.“ Už na tomto svete sa kresťanský život vierou podieľa na blaženom spoločenstve anjelov a ľudí zjednotených s Bohom. Starostlivosť Boha o človeka a jeho spásu je totiž ľudským rozumom takmer nepredstaviteľná. Chápali to aj starozákonní židia, ktorí v Talmude uvádzali, že Boh dal anjela dokonca každému steblo trávy, aby rástlo. O čo viac sa potom stará o človeka, ktorého stvoril na svoj obraz!

Úlohou anjela je hlbšie nás voviesť do umenia života, aby sme v ňom objavili radosť a konali s primeranou zodpovednosťou. Všetko v živote je cenné, lebo bolo zázračne stvorené Bohom a oživené jeho Duchom. Anjelovou najdôležitejšou úlohou, v spolupráci s nami, je priviesť nás k Bohu do jeho večného kráľovstva, aby sme v plnosti mali účasť na jeho živote.

Návrat anjelov do nášho života je preto viac ako nevyhnutný. Ved' Boh nás potrebuje pre svoj plán. Potrebuje našu nádej, našu vieru, naše srdce, ale aj našu odvahu, že stavíme svoj život na jeho prisľúbenie, a na to nám určil pomocníkov.

KTO JE PRIATEL'? Priatelia sú ľudia, v prítomnosti ktorých sa odvážiš byť sám sebou.

Nemusíš pred nimi nič skrývať. Sú to tí, ktorí od teba nechcú nič iné, než aby si bol tým, kým si. Nevyžadujú, aby si sa robil lepším ani horším. Keď si s nimi, cítiš sa ako väzeň, ktorého vyhlásili za nevinného. Nemusíš byť v strehu, či ťa nechcú dobehnúť. Môžeš povedať, čo si skutočne myslíš, samozrejme, ak to myslíš úprimne.

Priatelia ťa pochopia. Keď si s nimi, môžeš voľne dýchať. Môžeš sa priznať k svojim omylom, hriechom, pýche, samolúbosti, nenávisti i zlobe. Napriek všetkým tvojim nedostatkom ti ostanú verní. Nemusíš byť opatrný na to, čo povieš alebo urobíš. Majú ťa radi aj vtedy, keď sa k nim nesprávaš práve najlepšie. Môžeš s nimi plakať i spievať, môžeš sa s nimi smiať i modliť. Vo všetkom ti rozumejú, chápu ťa a milujú.

Kto je teda priateľ? Zopakujem to ešte raz: človek, v blízkosti ktorého sa odvážiš byť sám sebou.

Jedno anglické vydavateľstvo vyhlásilo súťaž o najlepšiu definíciu priateľstva. Medzi tisícimi odpoveďami boli aj tieto:

Priateľ je človek, ktorý násobí radosť a delí zármutok

- Priateľ je človek, ktorý rozumie nášmu mlčaniu
- Priateľ je ten, kto vie o tebe všetko, a napriek tomu ťa má rád

Definícia, ktorá zvíťazila:

Priateľ je ten, kto prichádza, keď ostatní odchádzajú.

Neznámy autor

**Bl. František Xavier Seelos
4.október**

Hoci sa narodil v Nemecku, život obetoval pre krajanov hľadajúcich prácu a lepšie podmienky za brehmi Atlantiku. Tu pôsobil po boku sv. Jána Neumanna CSsR a sám si vyslúžil chýr svätosti.

František Xavier Seelos prišiel na svet 11. januára 1819 v jedenásťdtej rodine v Bavorskom Flussene. Už ako 11-ročný pocítil povolanie na kňazstvo a povzbudzovaný i finančne podporovaný miestnym farárom absolvoval gymnázium v Augsburgu. Po štúdiách filozofie a teológie vstúpil do kňazského seminára. V tom čase nadviazal kontakt s misionármi z

Kongregácie Najsvätejšieho Vykupiteľa, ktorí sa venovali chudobným na celom svete a osobitne veľkému počtu imigrantov do USA. Františka natoľko oslovil ich príspevok publikovaný v katolíckom časopise Sion, opisujúci nedostatok misionárov, ktorí by mohli pomáhať po nemecky hovoriacim prisťahovalcom v Amerike, že sa prihlásil u redemptoristov a bol ochotný vycestovať do USA. Jeho návrh sa stretol s pozitívnym ohlasom a 17. marca 1843 František vyplával z Le Havru do New Yorku.

V Spojených štátoch amerických dokončil kňazskú formáciu a pred Vianocami roku 1844 bol v Marylande vysvätený za kňaza. Deväť rokov pôsobil v Pensylvánii ako kaplán u sv. Jána Neumanna. Okrem pastorácie sa venovali aj kazateľskej činnosti, aj keď František mal sprvu problémy s angličtinou. Raz sa mu stalo, že po svätej omši sa mu prihovarila jedna z farničok. Konštatovala síce, že z kázne veľa nepochopila, no veľmi si cenila jeho úsilie. Zakrátko sa František Xavier stal známym a obľúbeným rečníkom, hoci kazateľská činnosť mu neprinášala iba popularitu. V oblasti jeho pôsobenia rástlo proticirkevné hnutie, a tak sa za svoje účinkovanie neraz stal terčom fyzických útokov. Bol aj vyhľadávaným svedníkom. Vďaka nemu veriaci vo farnosti začali chápať sviatosť zmierenia nie ako traumatizujúcu povinnosť, ale plodné stretnutie s milosrdným a trpezlivým Kristom. Preto ho vyhľadávali kajúnci aj z odľahlých miest. Už počas života si vyslúžil povest' svätého.

Roku 1851 bol otec Seelos vymenovaný za farára. Veriaci naňho spomínali ako na neprestajne sa usmievajúceho misionára so šľachetným srdcom. Jeho nadšenú prácu si všimli aj predstavení Pittsburskej diecézy a chceli ho ustanoviť za biskupa. Keď sa to František dozvedel, napísal list samotnému pápežovi, v ktorom ho prosil, aby mohol ostať obyčajným kňazom.

Posledné roky života prežil v New Orleanse medzi nemecky hovoriacimi katolíckymi. Roku 1867 sa počas epidémie žltej zimnice nakazil, no napriek tomu sa naďalej venoval chorým. Zomrel 4. októbra 1867 vo veku 48 rokov. Po smrti otca Seelosa sa udialo niekoľko zázrakov uzdravenia na jeho príhovor. Pápež Ján Pavol II. ho 9. apríla 2000 vyhlásil za blahoslaveného.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku